

Вплив перших у контексті цієї класифікації є більш вагомим. Це пояснюється тим, що продуктивний персонал є конкурентною перевагою. Особливо вагомим фактором він є для великих виробничих підприємств, орієнтованих на міжнародні ринки. За рахунок підготовленого персоналу такі підприємства можуть значно поліпшити свої показники прибутковості і, що важливо, гнучко реагувати на зміни ринку, наприклад, введення нової технології складної для освоєння. Середні та малі підприємства унаслідок меншої кількості працівників зиск з цього отримуватимуть меншою мірою.

Держава не може втрутитись у менеджмент підприємства та в процес професійної адаптації, але може створити передумови для успішного їх здійснення, зокрема у вигляді регулювання трудового права (оплата праці, надбавки, умови праці, трудова дисципліна, охорона здоров'я працівників), створення державних служб профорієнтації. Останні реалізуються державною службою зайнятості, але діють несистемно й хаотично, а тому й мало ефективно.

Як бачимо, проблеми професійної адаптації є комплексним поняттям, що включає як методико-структурні аспекти її здійснення, так і національні особливості країни, її законодавства. Це питання фактично не розкрито, тому є актуальним і перспективним для дослідження.

1. Дятлов В.А., Кибанов А.Я., Пихало В.Т. *Управление персоналом : уч. пособие для студентов экономических вузов и факультетов; под ред. А.Я. Кибанова.-М.: "Издательство ПРИОР", 1998. – 512 с.* 2. Березин Ф.Б. *Психическая и психофизиологическая адаптация человека.-Л.: Наука, 1998. – 270 с.* 3. *Психологія праці та професійної підготовки особистості : навч. посібник / за ред. П.С. Перепилиці, В.В. Рибалки. –Хмельницький: ТУП, 2001.–330 с.*

Ю.С. Колодій

Національний університет “Львівська політехніка”

ХАРАКТЕРИСТИКА ІНДИКАТИВНОГО ПЛАНУВАННЯ В РІЗНИХ КРАЇНАХ

© Колодій Ю.С., 2011

Зарубіжна практика свідчить про ефективність діяльності наукових комісій при місцевих органах влади, в завдання яких входять: підготовка аналітичних і проблемних доповідей, оцінка можливих тенденцій у разі прийняття тих або інших рішень, обґрунтування доцільних напрямків регіональної політики, інноваційної інфраструктури та індикативного планування.

Індикативне планування є однією з форм центрального економічного планування яке здійснюється державою для вирішення різного роду економічних та соціальних проблем, а також для підвищення економічних показників. При використанні індикативного планування держава використовує основні методи впливу: субсидії, гранти, кредити, податки. Індикативне планування протиставляється директивному, де держава в обов'язковому порядку встановлює квоти і обмеження.

Індикативне планування – це перш за все узгодження інформації між державними і приватними підприємствами. В різних країнах індикативне планування мало свої особливості.

У Франції цей метод економічного планування виник після Другої світової війни і був проведений комісією Генерального планування. Основна концепція індикативного планування є раннє виявлення надлишкової пропозиції, вузькі місця, брак і тд., щоб поведінка державних інвестицій була змінена так, щоб своєчасно можна було змінити дисбаланс ринку. Основа індикативного плану французької економіки — обмін інформацією між державою і приватними підприємствами і визначення на цій базі сполучення планів, а також вироблення загальної взаємної стратегії економічного росту. Показники плану не були обов'язковими, вони слугували лише орієнтирами для організації діяльності суб'єктів ринку [1].

В Китаї з 1978 року відбулися економічні реформи, де держава скоротила роль управління економікою через директивні плани. До початку 21-го століття китайський уряд директивно управляв плануванням товарів національного значення та масштабного будівництва, проте розширив сфери індикативного планування і ринкових механізмів у всіх інших секторах економіки. На сучасному етапі в Китаї ринкові механізми здійснюються стосовно споживчих товарів а індикативне управління до важкої промисловості в державному секторі.

В радянському союзі індикативне планування до державної економіки використовувалось до 1928 року перш ніж воно було включене до директивного планування, а пізніше до Держплану.

В Туреччині при впровадженні індикативного планування в 1979 році продуктивність праці в приватних підприємствах була на 30% вища ніж в державних підприємствах, хоча в останніх фондоозброєність була на 50% вища. Вже через два роки у виробництві підвищилась економічна віддача в державних підприємствах на 0,7%, а в приватних на 6,2 відсотка [2].

В індонезійському секторі при індикативному планування в 1979 році витрати виробництва в державних підприємствах були вищі ніж в приватних. В 1982 було виявлено, що державні підприємства використовують більше праці і капіталу ніж приватні підприємства.

В Бразилії при запровадженні індикативного управління в 1974 році при дослідженнях виявилось, що норма прибутку на власний капітал в державних підприємствах була в середньому в два рази нижча ніж в приватних підприємствах.

В Індії при індикативному плануванні в 1976 році у виробничому секторі державні підприємства отримали прибутковість більше 2% в той час як приватні підприємства отримали прибутковість понад 9% [3].

Таким чином можна стверджувати про позитивний вплив індикативного планування на приватні підприємства та на економічну ситуацію в цілому.

1. Е.Островская. Франция / МЭ и МО, № 8, 2001, с. 89-97. 2. Воронкова В.Г. Управление людскими ресурсами. – К.: ВД „Професіонал”, 2006. 3. Басовский Л.Е. Прогнозирование и планирование в условиях рынка. – М.: Инфра-М, 2001.

І.Ю. Кондрат, Х.В. Попович

Національний університет “Львівська політехніка”

ІННОВАЦІЙНИЙ ПІДХІД ДО ФОРМУВАННЯ СТРАХОВИХ ПРОДУКТІВ

© Кондрат І.Ю., Попович Х.В., 2011

Страховий ринок відіграє важливу роль в економічній діяльності країни. Зокрема, страхування життя забезпечує державі довгострокові інвестиції та зменшення соціальної напруги в суспільстві. Хоч найпопулярнішими послугами на страховому ринку є автострахування та страхування майна, все ж потреба послуг ринку страхування життя зростає. У 2010 році кількість фізичних осіб, що застрахували життя, зросла більше, ніж вдвічі в порівнянні з 2009 роком і становила 3 587 086 особи [1]. Така позитивна тенденція спричинена зниженням ставки банківських відсотків за депозитами, зростанням кількості наданих кредитів, підвищенням рівня довіри до страховиків з боку населення.

На ринку страхування життя збільшується кількість компаній з іноземним капіталом. Лідерами цього ринку є австрійська компанія Grawe Ukraine та американська – Alico AIG LIFE. Діяльність цих компаній посилює конкуренцію на страховому ринку, що стимулює страховиків використовувати інноваційний підхід до розвитку страхових продуктів та каналів продажу, які відповідають вимогам страхового ринку України. Такий підхід включає прямий продаж